

Како сазнајемо из медија, Савет министара ЕУ разматраће 25. октобра, на предлог шест земаља чланица (Немачка, Француска, Холандија, Белгија, Аустрија и Луксембург), хитне мере за заустављање наглог прилива лажних политичких азиланата са „Западног Балкана“, првенствено из Србије и Македоније. У Европској комисији се каже да ипак није захтевано поновно увођење виза за држављане тих земаља, што се претходних недеља нашироко и драматично најављивало у нашој јавности. Читава ова ујдурма кренула је и била подгрејавана од стране Немачке, почев од 2. октобра када је шеф Одбора за унутрашњу политику немачког Бундестага Волфганг Бозбах затражио проверу безвизног режима са Србијом и Македонијом због великог броја лажних азиланата. На њега се надовезао министар унутрашњих послова Баварске Јоахим Херман, да би све то додатно зачинио савезни министар унутрашњих послова Ханс-Петер Фридрих својом изјавом да „огромни прилив српских и македонских држављана мора одмах бити прекинут“. Ова изјава помало звучи као поклич „Ausländer raus!“, из времена за које смо мислили да је неповратно остало иза нас. У сваком случају, она потврђује оно што је Немачка и званично признала - да је пројекат „мултикултурализма“, толико дуго слављен и величан, у овој земљи дефинитивно доживео крах, и да се на имигранте (нарочито) сада гледа са снажним осећајем неповерљивости, па и нетрпељивости.

Релативно брзо се установило да је за видљиво повећан број „азиланата“ у септембру, у односу на ранији период, више крива Немачка него балканске земље на које она пребацује одговорност. Наиме, немачки Савезни уставни суд донео је 18. јула одлуку о повећању социјалних примања за подносиоце захтева за азил (са 400 на 800 евра), који су тако изједначени са осталим примаоцима социјалне помоћи. Као разлог за септембарску навалу азиланата то је навео и дневник „Велт“. Уз остале погодности, пре свега дуг период провере основаности захтева за азил (који траје 3 месеца), та одлука је привукла пажњу неких људи са овог простора који су у њој видели шансу за лак и безбрижан тромесечни боравак у Немачкој. Јасно је да наша полиција не сме људе који имају уредне исправе тек тако да избацује из аутобуса и задржава их на граници, само због пукне сумње да ће се у Немачкој лажно представљати као азиланти, о чему је говорио и премијер Дачић. То би могло да доведе до оптужбе наше земље за кршење људских права, можда и од стране саме Немачке, а на које смо већ навикли да долазе са Запада. С друге стране, јасно је да се овај проблем може лако решити смањењем

Визна хистерија и еврофанатични менталитет

Пише: Марио Калик

четвртак, 25 октобар 2012 10:45

новчане накнаде за азиланте, скраћењем рока провере (у Швајцарској је нпр. 48 сати), предајом захтева за азил у амбасади Немачке у Србији, а не у Немачкој, вишегодишњим одузимањем пасоша онима за које се испостави да су се лажно представљали, и многим другим мерама које су већ предложене у јавности. Све то би значајно демотивисало оне који су помислили да се користе преваром. Али, очигледно да је много лакше и безболније одговорност за овај проблем преbacити на Србију којој је одавно додељена улога дежурног кривца и коју блати и бичује ко стигне, без икаквих последица.

Тако се, наравно, поводом овог питања огласио и дежурни тужилац против Србије Јелко Кацин који је, на понизни и покајнички Дачићев предлог да Србија сама плати трошкове лажних азиланата како би се избегло поновно увођење визног режима, у свом стилу, грубо и бахато одговорио: „ЕУ није самопослуга, па да Србија може бирати то што њој одговара“. Кацин је сурово у праву - за већину нас који трезвено и критички посматрамо ствари, ЕУ је у погледу Србије већ дуго установа затвореног типа (затвор, логор или лудница) у којој Србија не може да бира ништа што јој одговара, у којој, везана и кажњавана, може да прихвати само оно што јој еу-ропски управитељи и надзорници сервирају. Кацин је, такође очекивано, исполитизовао проблем азиланата, стављајући га у контекст односа Србије, Косова и ЕУ (а можда је та димензија присутна од почетка и представља прави мотив овомесечног немачког притиска на Србију). По њему, „дијалог између Београда и Приштине давно је кренуо, а од свега што сте се договорили много тога није имплементирано“ и „од Владе Србије се очекује мање дисонантних тонова на путу за ЕУ“. Овакве опомене и упозорења наишла су, нажалост, на повољан пријем код неких наших државних функционера. Ласло Варга, заменик председника Одбора за европске интеграције Скупштине Србије, истакао да је помињање виза од стране ЕУ уследило због дипломатски „неспретних и неповољних“ изјава актуелних српских политичара на власти, које су толико нарушиле односе са најутицајнијим државама Уније, да оне то више нису могле ћутке подносити. Дакле, по Кацину и Варги, Србија треба скрушено да ћути и трпи све дипломатски „спретне и повољне“ одлуке и изјаве челника и изасланика ЕУ, и њених држава чланица, које се тичу Србије. Претпостављам да се по оваквим бриљантним дипломатским изјавама нарочито истиче сам Јелко Кацин.

Неки други државни функционери су, реагујући на могућност увођења виза, што несвесно што свесно, признали стварне размере досадашње добити Србије на „европском путу“. По њима испада да је укидање виза практично једина добит коју је Србија на том путу имала (а чак ни то није сасвим истина, већ полуистина, видећемо касније зашто). Тако је директор Канцеларије Владе Србије за европске интеграције Милан Пајевић рекао да „ако смо ми грађани Србије нешто конкретно осетили са приближавањем ЕУ, онда је то свакако укидање виза“. Премијер Дачић је, више свесно, поновио овај став - једино конкретно што су грађани видели од европских интеграција било је укидање виза, а сад желе поново да их уведу. Из ових признања произлази да су остали „бенефити“ „европске Србије“ чисте апстракције, другим речима, магла коју су нам све време продавали и још увек продају ЕУ емисари и курири, и њихови овдашњи партнери и клијенти међу политичком, јавном и интелектуалном „елитом“.

Посебно је занимљиво како је на могуће увођење виза реаговала већина коментатора, фанова ЕУ, на еврољубитељским сајтовима, пре свега имамо у виду Б92. За ове углавном младе, (р)урбане, (полу)образоване грађане, помодаре и трендере из београдског „круга двојке“ и осталих градских центара, визе су равне катаклизми. Размажени и незрели, они не гледају и не виде даље од себе и своје најуже породице, таворећи тако у властитом егоизму и себичлуку који не хају за друштвене бриге и проблеме њихових „сународника“ (знаци навода јер се они махом дистанцирају и искључују из тог народа). Најбољи пример те ограничене и закржљале свести је следећи коментар једне због виза побеснеле мајке: „Ма брига ме да ли је због Косова или азиланата! Не знам, нити ме занима шта је то Косово! Занима ме једино да идем да видим своје дете које живи у иностранству“. Очигледно имајући све остале егзистенцијалне проблеме решене, узнемирава их само могућност да морају три дана да се „смарају“ око виза (па и то је пренемагање јер данас агенције обављају тај посао; узгред, није их мрзело да по цичи зими три месеца шетају протестујући због резултата избора). Не можемо чути да им је проблем како ће платити путовање и остале трошкове боравка у иностранству. У земљи у којој, на „европском путу“, огромна већина опљачканих грађана гледа како да избегне Бус плус и његову контролу који су својеврсна унутрашња царина и виза, суочавајући се тако са свакодневним потешкоћама да дођу до куће или посла у сопственом граду, овакав друштвени положај најбучнијих критичара виза заиста је привилегија. „Свако се чеше тамо где га сврби“, каже наш народ. А ове по свој прилици не „сврби“ неподношљиво повећање цена основних животних намирница и јавног превоза, због којих се већина народа и те како „чеше“, а о чему се готово нимало не говори у медијима, иако је реч о нарастајућим симптомима реалне и далеко опасније друштвене катаклизме, док се све време бруји о питању виза. Или, док обичан свет одахњује што, бар до Нове године, неће бити повећања цене струје и енергената, ови одахњују што визе највероватније неће бити уведене, и то чак изједначавају са властитим „преживљавањем“. Као да живе од виза, а не од хране (за коју очигледно уопште не брину јер им је трајно осигурана, за разлику од значајног дела нашег народа). Зато се, у правом смислу, не може рећи да увођење виза погађа читаву

Пише: Марио Калик
четвртак, 25 октобар 2012 10:45

Србију, као што није ни растеретило читаву Србију онда кад су биле укинуте. Већи део грађана Србије, на жалост, нема са визама или њиховим одсуством никаквог додира. Све захваљујући онима који редовно побеђују на изборима уз подршку и честитке „Европе“. У таквој ситуацији, потресати се и хистерисати о (без)визном режиму је стварно без везе (мој колега Марко Радовановић духовито каже безвезни безвизни режим). Апсурдно и увредљиво за већи део нас.

Интелектуално лењи и неодговорни, као сви друштвени конформисти којима је комфор највиша вредност, ови зависници од безвизног режима, чија се читава друштвена визија изгледа жалосно своди на одсуство виза, не покушавају да проникну у праве узроке проблема, па тако ни овог. Нимало се не труде да нпр. разумеју зашто се покреће питање азиланата и да ли је ситуација баш толико драматична, а Србија проблематичнија од свих. Не, они се хватају за површину, оно што им је непосредно пред носем (а то су притисци Немачке и неких ЕУ функционера), уз већ препознатљиву перверзну инверзију - по дефолту, нису криви они што уводе визе већ ми. Исти је случај био са тумачењем санкција, бомбардовања итд. „Криви смо ми“, тај рефрен омиљеног им певача непрестано одзивања у њиховим ушима. Поодавно идентификовани са агресором, ови родомрсци оптужују актуелну „назадњачку“ власт и „глуп“ и „заостао“ народ који ју је бирао. Та власт је за њих повампирена „црвено-црна коалиција“ из 90-их година. Колико год се отуђени социјалисти и радикали упирали да докажу да немају никакве везе са Милошевићем и Шешељем, да су већи „Европљани“ од „жутих“ (ако је ова власт назадњачка, онда је по томе), што заиста потврђују бројним изјавама и делима, ништа не вреди. Учаурена, замрзнута свест овдашњих ЕУ-фанатика упорно понавља мантру о „повратку у 90-е“. Као да виза није било све до 2009., и као да је о споровима између Србије и ЕУ заиста реч о „демократији“. Да је тако, већина тих спорова престала би падом „Милошевићеве диктатуре“, а Србија убрзано кренула путем социјалног и националног опоравка и благостања...

За њих су „цивилизација“ и „свет“ сведени на „Европу“ и Северну Америку (Запад), а „Европа“ на Европску унију. Све остало изван тог простора је далеко мање вредно, непознато или непријатељско. Нарочито се мрзитељски спрдају са Русијом, Кином, Кубом или Белорусијом. Ако је ишта глупо и заостало, онда је то ова примитивна свест. У данашњем времену, наведене земље по разним показатељима предњаче у односу на западне које дубоко потреса криза. И као да Русија нпр. не сарађује са Европском

Унијом. Али, ускогрудни паланачки, малограђански менталитет је у својим предрасудама чврст и непроменљив. Његова „европска“ провинција је у сваком погледу боља и напреднија од свих. Верујем да такви нису упознали ни читав Београд (његову историју, лепоте и знаменитости), Србију још мање, о правом свету (свим континентима) да не говорим. „Београд је свет“, некадашња парола ових слојева, гротескно је лажна. Тај „Београд“ није ни Београд, а камоли Србија или свет. То је једна (р)урбана варошица која је инфантилно-нарцисоидно уобразица да је модернија и напреднија од других само зато што се слепо покорава трендовима једног света на заласку. А када тај „свет“ само запрети нпр. нечим тако баналним као што је увођење виза, ето их како постају страшно бунтовни против „своје“ власти, државе, народа. Агресивни према слабијима, сервилни према јачима, то је константа њиховог понашања, код којим се непрестано руководе. Обрушавају се на наше „инађење“ и упиру прстом у „сопствену“ земљу као „пример како пролази земља која не слуша“, како рече један од коментатора из тог идеолошког миљеа. За оне најекстремније, „затварање“ Србије (а већ су визе „затвор“) је „заслужена“ казна за нашу непослушност, нешто што треба да наше „лудило“ изолује од остатка „света“ како га не би угрозило. Послушајмо њихове болесне, хистеричне коментаре: „И треба да нам укину безвизни режим. Ми као народ нисмо заслужили да слободно путујемо. Сваку трунку слободе гледамо да злоупотребимо, поред тога, сви нам се смеју, смеју се нашем незнању и примитивизму. За нас је најбоље да се врате '90-те. Ми се у затвору најбоље осећамо“; „Требало би око Србије да се стави гвоздена завеса да ово лудило што има код нас да не изађе!“, „Нема шта заслужили смо да будемо у логору, све док се из тог логора не ослободимо сами - али стварно и заувек!“

Срећом, има људи који се против еврофанатичне визне хистерије боре надмоћном иронијом. Чини се да је то ефикасан лек против ове необичне, ендемске болести еврозе која је захватила један део нашег грађанства. Нека се њиховим симпатичним коментарима заврши овај текст: „Мој највећи проблем у животу је решен а како ћу сутра платити инфо, струју и детету дати за ужину немам појма али битно је да смо остали у безвизном режиму“; „ОК, пристајемо на све, само немојте поново визе! Шта би онда српски сељак и радник без кафе у Бечу и гардеробе по мери из Италије?“